aal paegastgi tiisu ei ole saanu,
kuni wiimaka juttusse pidaja oma
ehmatuse üle peremehes saanu, Ta
wõtan sõna suhu, ja ütelnu: Ära
pillaku, jääge ega üits oma kaka
pääle seisma, sest Jumala nukklus
eest ei saa kennigi ära jaosta; ärg
ka siit pühast paigast mitte wälla
mingi
Et küll juttusse pidaja rahwast
keeld, sõsgi läits suuremb osa rah
wast wälla, - wähemb osa kuuld
oma juhataja kääld, ja neil oli
ka sest suur kasu, sest newa jäi
wa sinna Jumala hoonese wõi
Taara majasse, ütte kadumata
õnnust ja igawest elu elama;
newa kitiwa oma Jumalat, kes
neid selle õnneliku elu sisse panu;
ja ka oma juhatajat kes nüüd

ütten nendega selle õnnelise elu
osaline oli. Aga nii kennwälla
läksiwa saiwa jarnd oma juha-
taja sõna põlgamise perast oma
palka hukatusst kätte! -
Sest nii pea kui newa wälla
oliwa saanu, tuli suur wee kogu
pilwist maaha, ja katt newa kik
alla. Aga sie wesi mis sõs suure
pilwen tuli, es ole seande kui ta
nüüd om, - sest nüüd om ta läm-
marine, ja seast, läga sehen et
jaomisesse pea-aigu kõlbamata.
Aga sõs kui ta tuli oli ta
nii, selge, puhas, ja karastaw
külm, et tema sest iga üts hää
meelega juua tahtan, ja kes ka
sääält seest juua saanu sie tunda-
ka endel [illegible] nie rahu olew,